

notenjih planinskih postojank (resolucije planinskih organizacij Alpe-Jadran in mednarodne zveze UIAA), kar pomeni, da so planinske postojanke samo tiste, ki predstavljajo izhodišče za ture v gore, ne pa tiste, ki so končni cilj razvajenih nedeljskih obiskovalcev. Velja za Dom planincev v dolini in za povečani Frischaufov dom na Okrešlju. Gledano malo bolj pragmatično bi od podaljšane pešhoje za uro ali dve imele večjo korist tudi omenjene postojanke: ljudje, ki dlje hodijo, porabijo več energije, zato

tudi v planinski koči več popijejo in pojedjo... Na koncu še pragmatičen predlog v zvezi s stališči Upravnega odbora PZS o Logarski dolini; stališča so bila sprejeta na 9. seji dne 22. 2. 1992: Neoviran prehod skozi Logarsko dolino v Savinjske Alpe je za planince mogoče urediti z dogovorom o urniku dnevne zapore; ponekod v Alpah rešujejo ta problem tako, da veljajo omejitve in zapora od 8. do 16. ure, pred 8. uro in po 16. uri pa imajo prost prehod tisti, ki resnično žele na ture v Alpe.

DVA ALPINISTA IN ZDRAVNIK V VZHODNI STENI KUMBAKARNE

SLOVENCA GREŠTA NA DEVIŠKO GORO

Vzhodna Kumbakarna

Foto: Tone škarja

Iz Ljubljane sta 8. aprila prek Frankfurta, Amsterdama in New Delhija odpotovala v Katmandu člana Alpinističnega odseka Železničar iz Ljubljane **Vanja Furlan** in **Bojan Počkar** (spremlja ju zdravnik **dr. Matjaž Vrtovec**), ki nameravata v nepalski Himalaji preplezati 2000 metrov visoko vzhodno steno Vzhodne Kumbakarne (7468 m). Če jima bo to uspelo in če bosta po tej steni prišla na vrh, bosta prva človeka, ki bosta prišla na vrh te gore, ene od najvišjih na svetu, na kateri še ni stala človeška noga.

Vzrok za to, da na vrhu te gore še ni bil nihče, je izjemna strmota njenih sten, kajti na vrh ni mogoč - kot na večino celo najvišjih gora na svetu - normalen pristop, ampak le ekstremno plezanje. Edini resen vzpon na goro sta lansko pomlad poskusila ista plezalca, ki sta se zdaj spet odpravila na to goro: Počkar in Furlan, takrat člana slovenske odprave na Kangčendzengo, sta se že tedaj odločila za to steno. Večino stene sta takrat sicer preplezala in prišla do višine 7050 metrov, zaradi hudega

snežnega neurja pa sta se morala tistih 400 metrov pod vrhom obrniti. Zdaj bosta poskusila dokončati svoj zares drzen vzpon.

Kot sta povedala pred odhodom iz Ljubljane, bosta iz Katmanduja takoj odpotovala pod goro, se čim bolj aklimatizirala in za aklimatizacijo splezala na enega od bližnjih sedemtisočakov, na katerega vzpon ne bo pretežaven. Potem se bosta odpravila v »svojo« steno - samo s spalno in bivak vrečo in prav malo hrane. V začetku maja nameravata v petih do šestih dneh splezati na vrh Vzhodne Kumbakarne in sestopiti v dolino, proti koncu maja pa se bosta vrnila v domovino.

»Plezala bova čimbolj navpično, čimbolj naravnost navzgor,« sta dejala Vanja Furlan iz Novega mesta in Bojan Počkar iz Prema pri Ilirski Bistrici.

Če jima bo ta načrt uspel, bo to za slovenski alpinizem nedvomno »trofejni vzpon«: prva človeka na gori bosta Slovenca, to bo prva slovenska odprava po priznanju samostojne Slovenije. Alpinista sta na pot odšla s slovenskima potnima listoma.